

Arrest

nr. 50 643 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X - 2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van gemengd Ossetisch-Georgische origine. U werd geboren in Gori, Georgië en woonde er tot 2000.

In dat jaar vluchtte u met uw moeder en broer naar het dorp Gizel in de Republiek Noord-Ossetië, Russische Federatie. U werd er beschouwd als vluchteling en kreeg nog hetzelfde jaar de Russische nationaliteit. U woonde er samen met uw echtgenote X (OV X), die van Ossetische afkomst is, uw moeder en uw broer.

In 2007 werd u opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen in het Russische leger. Door het betalen van smeergeld aan een officier kon u deze vervullen in Vladikavkaz, Noord-Ossetië. Omdat u er slecht werd behandeld betaalde u aan dezelfde officier nogmaals smeergeld opdat u niet meer aanwezig diende te

zijn op de basis. Officieel voerde u uw dienstplicht uit maar in praktijk diende u zich enkel te melden indien u opgebeld werd.

Begin augustus 2008 brak het Georgisch-Zuid-Ossetisch conflict los. Omdat het Russisch leger hierbij betrokken was, werd u opgeroepen door uw eenheid om naar Zuid-Ossetië te vertrekken.

Omwille van het feit dat de familie van uw moeder Georgisch is, weigerde u hierop in te gaan. Na uw weigering werd u door officieren ervan beschuldigd een Georgische informant te zijn en ze dreigden ermee u het leven zuur te maken. Hierna werd u geregeld op straat gecontroleerd door de ordediensten. U werd ook bedreigd door "skinheads".

Midden november 2008 werden u en uw vrouw gearresteerd door de politie en naar het politiekantoor van Arkhonka, Noord-Ossetië, gebracht. Jullie werden er apart ondervraagd. Tijdens uw ondervraging werd uw paspoort afgenomen en wilde men u eveneens een document laten ondertekenen waarmee u afstand zou doen van uw staatsburgerschap, hetgeen u weigerde. Hierop dreigden de agenten ermee u te laten opsluiten in de gevangenis. Na drie dagen werd u vrijgelaten. Uw vrouw was de dag van de arrestatie nog vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd u gezegd dat u de tijd kreeg om te vertrekken. Na uw vrijlating gingen de bedreigingen door onbekenden verder.

Begin februari 2009 besloot u om bij een vriend te gaan wonen om te ontsnappen aan de bedreigingen en intimidatie. Uw echtgenote keerde terug naar haar ouders. In deze periode werden er ernstige vernielingen aangebracht aan uw huis en werd uw vrouw in de hal van een appartementsgebouw aangevallen. Hierop besloot u Rusland te verlaten.

Op 28 februari 2009 verlieten u en uw echtgenote Noord-Ossetië. Uw vriend bracht jullie met de wagen naar Mineralnye Vody. Van daaruit werden jullie met een witte minibus naar Polen gebracht, waar jullie aankwamen op 2 maart.

Jullie arriveerden in België op 8 april 2009 en vroegen een dag later asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw handgeschreven geboorteakte, een Russische vertaling van uw geboorteakte, een duplicaat van uw geboorteakte, een kopie van de eerste twee pagina's van het intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw militair boekje."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Zarina TOGOYEVA, luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Ossetische origine. U bent afkomstig uit het dorp Gizel in de Republiek Noord-Ossetië, Russische Federatie.

U woonde er samen met uw echtgenoot Totrov Besik (OV 6.416.707), die van gemengd Georgisch-Ossetische afkomst is, en diens moeder en broer.

In mei 2007 werd uw man opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen in het Russische leger. Door het betalen van smeergeld kon hij zijn legerdienst vervullen zonder aanwezig te zijn op de basis. Begin augustus 2008 brak het Georgisch-Zuid-Ossetisch conflict los. Omdat het Russisch leger hierbij betrokken was, werd uw man opgeroepen door zijn eenheid om naar Zuid-Ossetië te vertrekken. Omwille van het feit dat de familie van zijn moeder Georgisch is, weigerde hij hierop in te gaan. Na zijn weigering werd jullie het leven lastig gemaakt. Uw man werd geregeld op straat gecontroleerd door de ordediensten en bedreigd.

Midden november 2008 werden u, uw echtgenoot, uw schoonmoeder en schoonbroer gearresteerd door de politie en naar een politiekantoor gebracht. U werd er ondervraagd en dezelfde dag vrijgelaten. Uw paspoort werd door de agenten wel ingehouden. U kreeg toen te horen dat uw man drie dagen vastgehouden zou worden. Na zijn vrijlating zag u uw man terug bij een vriend van hem. Na zijn vrijlating werd uw man nog steeds geïntimideerd door onbekenden. Hierop ging uw man bij deze vriend wonen. U ging terug naar uw ouders. Soms kwam uw man terug naar huis en dan woonde u met hem samen. In februari 2009 werd u tot twee maal toe aangevallen. Ook werden er ernstige vernielingen aangebracht aan jullie huis. Hierop besloten u en uw man om Rusland te verlaten.

Op 28 februari 2009 verlieten jullie Noord-Ossetië. De vriend van uw man bracht jullie met de wagen naar Mineralnye Vody. Van daaruit werden jullie met een witte minibus naar Polen gebracht, waar jullie aankwamen op 2 maart.

Jullie arriveerden in België op 8 april 2009 en vroegen een dag later asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, een kopie van de eerste twee pagina's van uw intern paspoort en uw huwelijksakte."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Besic TOTROV, luidt als volgt:

“U verklaarde de Russische Federatie te zijn ontvlucht omwille van de problemen die u kende in Noord-Ossetië naar aanleiding van het uitbreken van het Georgisch-Zuid-Ossetisch conflict waarbij ook het Russische leger betrokken was. (CGVS d.d.07/04/2010, p.11)

Omwille van uw weigering om in het kader van uw dienstplicht te gaan strijden in Zuid-Ossetië, kreeg u problemen met de autoriteiten. Officieren beschuldigden u er daarop van een Georgische informant te zijn. Zij zouden er ook voor gezorgd hebben dat de politie u onder druk zette. De politie zou op haar beurt mogelijk de “skinheads” gebruikt hebben om u te intimideren. (CGVS, p.13, 18).

Omwille van onderstaande vaststellingen kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde reisweg en de daarvoor gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde over land vanuit Rusland naar Polen te zijn gereisd, en van daaruit naar België. (CGVS, p.7-8.)

U bleek echter zeer weinig te weten over deze reis. Zo bleek u niet te weten door welke landen u naar België reisde, noch welke steden in Rusland u passeerde, noch aan welke grens u werd gecontroleerd, en dit terwijl u en uw echtgenote op de passagiersplaatsen van de minibus zaten en u naar buiten kon kijken. (CGVS, p.8-9) Bovendien bleek u niets te weten over de voor u gebruikte reisdocumenten. Zo wist u niet welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden, van welk land deze documenten waren, of welke identiteitsgegevens er voor u en uw vrouw gebruikt werden. (CGVS, p.9-10).

Uw echtgenote bleek evenmin op de hoogte te zijn van deze gegevens. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.4).

Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.2); gezien het feit dat er voor staatsburgers van de Russische Federatie een visumplicht geldt in de Schengenzone; en gezien de strenge identiteitscontroles aan de (Poolse) buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet geloofwaardig. Bij de controles aan deze grens bestaat immers de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Hiermee geconfronteerd stelde u enkel niet te weten of men de grenzen controleert maar dat u desondanks toch in België bent geraakt (CGVS, p.10), hetgeen geenszins als een aannemelijke verklaring beschouwd kan worden voor bovenstaande vaststellingen.

Voorts werd een aantal ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, en tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties met betrekking tot uw arrestatie in november 2008 en de periode erna tot aan uw vertrek naar België.

U verklaarde samen met uw echtgenote thuis gearresteerd te zijn in november 2008 en bevestigde daarbij uitdrukkelijk dat niemand anders meegenomen werd. (CGVS, p.16).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij samen met u, uw moeder en uw broer werd gearresteerd en meegenomen.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef zij bij haar verklaringen. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.7, 9.)

Bovendien waren uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daar verklaarde u immers ook dat u samen met uw echtgenote, moeder en broer werd opgepakt in november 2008, en dat dit bovendien op straat gebeurde. (vragenlijst CGVS, punt 3.1)

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen niet verklaard had dat jullie samen gearresteerd werden (CGVS, p.20, hetgeen nochtans niet overeenkomt met de door u ondertekende verklaringen.)

Bovendien was uw verklaring voor de tegenstrijdigheid met betrekking tot de plaats van deze arrestatie – u werd meerdere keren meegenomen en kon niet noteren wanneer u werd vastgehouden (CGVS, p.21) – geenszins aannemelijk.

Van een dergelijk belangrijk incident waarbij de autoriteiten betrokken waren, mag verwacht worden dat u bepaalde aspecten accuraat kan weergeven.

Verder verklaarde u uw echtgenote na de arrestatie in november 2008 voor het eerst terug te hebben gezien in uw eigen huis. (CGVS, p.17.) Uw echtgenote stelde daarentegen dat zij u terugzag in het huis van uw vriend E.(...).

Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. Uw vrouw stelde dat uw vriend u naar huis bracht en u ook naar daar kwam (Togoyeva Zarina – CGVS, p.9), hetgeen inconsistent is met haar eerdere verklaring en bijgevolg geen verklaring biedt voor de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien maakte u geen enkele melding van het feit dat u naar E.(...) zou zijn gegaan direct na uw vrijlating. (CGVS, p.17)

Voorts verklaarde u dat u na uw vrijlating in november 2008 tot begin februari 2009 in uw eigen huis woonde met uw echtgenote. Omdat u lastig gevallen werd, besloot u toen om een tijd bij een vriend te gaan wonen; uw echtgenote ging op dat moment terug naar haar ouders. (CGVS, p.17-18) Uw echtgenote verklaarde echter dat u ondergedoken leefde na uw arrestatie maar soms nog naar huis kwam. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.9).

Geconfronteerd met uw verklaring dat u nog geruime tijd thuis woonde, stelde uw echtgenote dat haar niet was gevraagd waar u naartoe ging na uw vrijlating. Dit klopt echter niet. Er werd haar uitdrukkelijk de vraag gesteld of u direct na uw vrijlating onderdook. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.9) De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft bijgevolg bestaan.

Tot slot stelde u nog dat u uw moeder en broer voor het laatst zag toen u gearresteerd werd in november 2008. Sindsdien zou u nooit meer iets van hen vernomen hebben. (CGVS, p.21) U verklaarde daarenboven dat zij bij uw arrestatie gedwongen werden het land te verlaten. (CGVS, p.17) Uw vrouw verklaarde echter dat uw moeder en broer nog steeds in jullie huis in Gizeul woonden op het moment dat jullie naar België vertrokken. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.2).

Geconfronteerd met uw verklaringen stelde zij eerst dat ze enkel had geantwoord op de vraag wanneer zij hen voor het laatst gezien had.

Gevraagd waarom u niet op de hoogte zou zijn van hun verblijfplaats terwijl zij dit wel zou hebben geweten, stelde uw vrouw dat u ondergedoken leefde en zij overal kwam. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.9).

Deze verklaring is echter niet geloofwaardig te noemen. Zoals hierboven reeds aangehaald, zou u, volgens uw eigen verklaringen, immers nog tot februari 2009 in uw eigen huis (waar ook uw moeder en broer woonden) gewoond hebben.

Deze tegenstrijdigheden raken de kern van uw asielrelaas – met name uw arrestatie in november 2008 en de nasleep ervan, zowel voor u als voor uw moeder, die van Georgische afkomst is. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat de verklaringen van u en uw echtgenote op belangrijke punten zeer vaag blijven.

Zo verklaarde u dat uw vrouw tijdens de arrestatie over “alles” werd ondervraagd, maar kon u dit niet nader verklaren. (CGVS, p.16.)

Dat u dit niet zou weten omdat u “niet naar details vroeg” (CGVS, p.16) is niet geloofwaardig te noemen indien u een reële vrees voor vervolging zou koesteren.

Gelet op de zwaarwichtige beschuldigingen en dreigementen die geuit werden tijdens uw aanhouding had u er alle belang bij om te weten wat de autoriteiten van uw echtgenote verlangden.

U kon evenmin met zekerheid zeggen door wie u bedreigd werd vooraleer u onderdook bij een vriend. U uitte enkel een vermoeden dat het skinheads betrof, maar kon geen antwoord bieden op de vraag waarom u dit dacht. (CGVS, p.18.). Verder kon u niet zeggen of u uw echtgenote nog zag in de periode dat u bij uw vriend verbleef in februari 2009 noch wanneer u vernam dat uw vrouw aangevallen werd in de gang van een flatgebouw, noch van wie u dit laatste vernam. (CGVS, p.19).

Dat u zich dergelijke zaken aangaande uw periode van onderduiken niet zou herinneren omdat u “verschillende gedachten in uw hoofd had” is weinig aannemelijk te noemen gelet op het feit dat u zich andere zaken met betrekking tot deze periode wel nog concreet kon herinneren. (CGVS, p.19) Bovendien is het niet geloofwaardig te noemen dat u zo weinig zou weten van de problemen die uw echtgenote heeft gekend in deze (korte) periode. Ten slotte bleek uw echtgenote niet te kunnen zeggen waar het politiekantoor waar jullie naartoe gebracht werden zich bevond. Dit is weinig aannemelijk te noemen daar zij volgens haar eigen verklaringen wel nog een taxi terug naar huis nam nadat zij vrijgelaten werd. Zelfs nadat haar gevraagd werd of dit in Arkhonka was, kon zij dit niet bevestigen, hoewel zij het dorp bleek te kennen. (Togoyeva Zarina – CGVS, p.8)

Gelet op bovenstaande vaststellingen van bedrieglijkheid, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zouden u en uw echtgenote in november 2008 gearresteerd zijn, dient bovendien te worden besloten dat u tracht uw binnenlands paspoort en dat van uw vrouw achter

te houden. Deze zouden immers bij deze arrestatie afgenomen zijn door de politie en niet aan u terugbezorgd zijn. (CGVS, p.15; Togoyeva Zarina – CGVS, p.5).

Hieraan dient zwaar te worden getild daar de vaststelling van een poging om belangwekkende identiteits- of reisbestanden verborgen te houden, kan impliceren dat men een veilig verblijfsalternatief elders in de Russische Federatie of daarbuiten verborgen wil houden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in dit paspoort immers, onder andere, informatie omtrent de verblijfsregistraties, dienstplicht, en de afgifte van een internationaal paspoort vermeld staat. Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw militair boekje toont enkel aan dat u uw legerdienst vervulde van mei 2007 tot november 2008 en dat het militair commissariaat van het district Prigorodny in Noord-Ossetië u medisch geschikt verklaarde en uw militair boekje afleverde.

Het toont echter niet eenduidig aan waar u precies uw legerdienst vervulde, noch of dit gebeurde op de door u beschreven manier (CGVS, p.7, 12-13).

De overige gegevens vervat in dit document worden door mij op dit moment niet betwist. Uw geboorteakte (de handgeschreven versie, de vertaling en het duplicaat), uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit dewelke door mij niet betwist wordt. De geboorteakte van uw echtgenote en de kopie van de eerste twee pagina's van haar intern paspoort bevatten enkel gegevens betreffende haar identiteit die door mij evenmin betwist worden. Wat betreft de kopie van haar intern paspoort dient wel verwezen te worden naar de eerder gedane vaststelling met betrekking tot de poging om uw beider paspoorten verborgen te houden."

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Zarina TOGOYEVA, luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, Totrov Besik, beroept.

Ook de twee aanvallen op u in februari 2009 hadden volgens u vermoedelijk te maken met de problemen van uw man. (CGVS d.d. 07/04/2009, p.6).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen alsook voor een bespreking van de door u voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot. Deze beslissing is deels gebaseerd op tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw echtgenoot:

[...]"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 14 juni 2010 een schending aan van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten" en van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verder roepen ze de schending in van "de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces" en geven over bovenstaande beginselen -en van de zorgvuldigheidsplicht in het bijzonder- een theoretische uiteenzetting.

Verzoekers halen ook nog een schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker wijst er op dat noch zijn staatsburgerschap, noch zijn gemengde etnische origine betwist worden. Hij merkt ook op dat hij zijn militair boekje heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk zijn legerdienst vervulde van mei 2007 tot november 2008, hetgeen volgens hem *“een antwoord is op het verwijt van het CGVS dat bij gebrek aan voorlegging van het paspoort, verzoekende partij gegevens verbergt ivm zijn dienstplichtigheid”*. De gegevens uit het militair boekje bewijzen volgens hem ook dat hij minstens enkele maanden vóór de maand mei 2007, tot minstens in november 2008, in Noord-Ossetië leefde en er geregistreerd was.

Hij laat gelden dat het niet onredelijk is te stellen dat zijn etnische origine, geslacht en leeftijd voor problemen konden zorgen *“in een context van hyper-nationalisme”*.

Wat betreft de reisweg werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal zich steunt op een *“mogelijkheid”*, een loutere hypothese *“die in casu niet concreet werd”*.

Hij verklaart dat smokkelaars inderdaad een risico nemen in die zin dat hun passagiers eventueel aan de Poolse grens worden aangehouden, waarbij ze echter eveneens een asielaanvraag kunnen indienen en de smokkelaars aldus *“hun eerste belofte vervullen, nl de mensen toe te laten de Russische Federatie te verlaten”*.

Verder beweert hij dat smokkelaars de reis als gemakkelijk bestempelen en weinig uitleg geven over de reisformaliteiten opdat de mensen zo meer risico's zouden nemen.

Verzoeker merkt nog op dat de onwetendheid over zijn reisroute geen rechtstreeks verband houdt met de asielmotieven.

Verzoeker wijt vervolgens de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aan een *“gestoord evenwicht”* in zijn hoofde, wat voor hem tevens een uitleg vormt voor zijn gebrek aan kennis over de problemen die zijn echtgenote kende. Hij geeft toe dat hij zich hieromtrent weinig of niet heeft bekommerd, doch *“die mogelijkheid (dat zijn vrouw mogelijks verkracht werd) kan verzoekende partij helemaal niet te boven en dit is een reden waarom hij zijn vrouw niet wenst te ondervragen”*.

Verder merkt verzoeker op dat hij tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal zenuwachtig en uitgeput was en wijst hij er op dat hij tot in 2000 in Georgië heeft gewoond en hij pas in 2000 naar Noord-Ossetië diende te vluchten met zijn moeder en broer, met als gevolg van de scheiding van zijn ouders; dat zijn vader naar België is gevlucht en intussen een ander gezin heeft gesticht.

Hij drukt de vrees uit dat zijn echtgenote hem zal verlaten en hij geeft nog aan aan zelfmoord te hebben gedacht als enige uitweg uit zijn situatie.

Overigens merkt verzoeker op dat de tolk aanwezig bij het verhoor, erop gewezen heeft dat hij zich correct maar in een gebrekkig Russisch uitdrukte.

Verzoeker benadrukt dat er elementen zijn in zijn verklaringen die wel degelijk vaststaan, namelijk zijn Russisch staatsburgerschap, zijn gemengde etniciteit, zijn leeftijd om legerdienst te vervullen, en het groeiende nationalisme, elementen waaraan de commissaris-generaal echter volgens hem geen waarde aan heeft gehecht.

Verzoeker stelt nog dat het verhoor van zijn echtgenote tegen een hoog tempo is verlopen en verwijst naar p. 8 en 9 van haar verhoorverslag, die volgens hem *“bijzonder druk”* zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat de gegevens die de commissaris-generaal enkel meent terug te kunnen vinden in het paspoort, ook terug te vinden zijn in zijn geboorteakte en militair boekje.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers het dossier naar het Commissariaat-generaal te verwijzen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Zarina TOGOYEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Besic TOTROV, haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft verzoekers verwijzing naar “*de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces*” merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende precies zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen. Bovendien toont verzoeker geenszins aan op welke manier deze principes zouden geschonden zijn.

De Raad acht dit dan ook geen dienstig verweer.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad gesteld wordt dat de gegevens betreffende zijn identiteit niet betwist worden maar wijst er tevens op dat de gemengde etnische origine

van verzoeker en een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst, niet volstaan om van iemand de status van vluchteling te erkennen.

Elke asielaanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden; het is de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een persoon die in beginsel determinerend is om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

Voorts wijst verweerder er terecht op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekers militair boekje enkel aantoont dat hij zijn legerdienst vervulde van mei 2007 tot november 2008, doch niet eenduidig aantoont waar verzoeker precies zijn legerdienst vervuld heeft.

Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 7 april 2010, p. 7) dat hij geld betaald heeft aan een officier om aanvankelijk in Vladikavkaz, Noord-Ossetië, zijn dienstplicht te vervullen en niet meer op de basis aanwezig te moeten zijn. In het licht hiervan vindt de hierboven aangehaalde "officiële regeling" van verzoekers verblijf in Noord-Ossetië, redelijkerwijze niet zijn weerslag in diens militaire boekje. Verzoekers bewering dat hij met dit militair boekje effectief kan staven dat hij tot in november 2008 in Noord-Ossetië heeft verbleven, snijdt geen hout.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reisweg kan toelichten en dat hij minstens weet moet hebben welke landen en plaatsen hij aandeed. De quasi algehele onwetendheid over zijn reisweg, ondermijnt op ernstige wijze zijn geloofwaardigheid.

De stelling van verzoekers dat de redenering van de commissaris-generaal dat er aan de Poolse grens een grondig onderzoek gebeurt, slechts op een "mogelijkheid" steunt en het louter een hypothese betreft, wordt niet aangenomen. Inderdaad uit informatie die door de commissaris-generaal toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden en dat uitzonderingen op deze controles quasi onbestaande zijn.

Dit in acht genomen werd terecht besloten dat de onwetendheid van verzoeker omtrent de documenten niet geloofwaardig is. Verzoeker beperkt zich tot een uitleg die niet volstaat om de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, te weerleggen; hij blijft in gebreke met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, niet juist is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen; verzoeker beperkt zich louter tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde vaststellingen.

Betreffende de door verzoeker voorgehouden zenuwachtige toestand tijdens het verhoor, stelt de Raad aan de hand van het verhoorverslag van 7 april 2010 vast dat aan verzoeker een aantal eenvoudige vragen werden gesteld aangaande de kernelementen van zijn asielrelaas. Ook een persoon onder stress moet dergelijke vragen correct kunnen beantwoorden.

Aangaande verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn gebrekkige kennis van de Russische taal, merkt de Raad op dat verzoeker zelf stelt (zie verzoekschrift, p. 9) dat hij zich volgens de tolk *correct* uitdrukte. Verzoeker toont niet aan dat er communicatieproblemen zijn geweest op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal.

Bovendien heeft verzoeker zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de tolk en heeft hij het verhoorrapport bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend. Verzoeker toont verder evenmin aan dat er vertalingfouten of onduidelijkheden in de vertaling zouden gemaakt zijn die enige invloed zouden kunnen gehad hebben op de besluitvorming. Niets wijst er aldus op dat er zich vertaalproblemen omwille van zijn voorgehouden gebrekkige kennis van de Russische taal hebben voorgedaan.

De Raad merkt op dat verzoeker aangaande zijn aangevoerd "*gestoord evenwicht*" ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden, geen medisch attest bijbrengt ter staving hiervan. Zijn uitleg heeft dan slechts de waarde van een blote bewering.

De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Dit in acht genomen, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verweerder voegt hier terecht nog aan toe dat hij niet inziet op welke wijze de overige door verzoeker aangehaalde verklaringen, namelijk dat hij "uitgeput" door vanaf zijn kindertijd gediscrimineerd te zijn geworden, dat hij tot in 2000 in Georgië heeft gewoond en pas in 2000 samen met zijn moeder en broer, naar Noord-Ossetië diende te vluchten met een scheiding van zijn ouders als gevolg, dat zijn vader naar België is gevlucht en intussen een ander gezin heeft gesticht, dat hij herhaaldelijk zijn vrees heeft geuit dat zijn vrouw, verzoekster, hem zou verlaten en dat hij aan zelfmoord dacht als uitweg uit zijn

situatie,..., de vaststellingen omtrent verzoekers ongeloofwaardigheid kunnen weerleggen of verklaren. De uitleg vervat in het verzoekschrift heeft betrekking op verzoekers achtergrond/ervaringen, maar is niet van die aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

Ook verzoekers uitleg dat hij nauwelijks op de hoogte was van de problemen van zijn echtgenote, wordt niet aanvaard. Inderdaad is het niet geloofwaardig dat verzoeker aan zijn echtgenote niet zou gevraagd hebben wat zij precies heeft meegemaakt. Zijn uitleg dat *“hij zich alleen om zichzelf bekommerde”* en zijn vrouw in zijn bekommernis volledig terzijde liet, overtuigt de Raad niet.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker dat het verhoor van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal *“bijzonder druk”* was, niet uit het verhoorverslag van 7 april 2010 blijkt. Verweerder wijst er overigens terecht op dat indien verzoekster dermate onder druk zou hebben gestaan of dat het verhoor voor verzoekster in een dermate snel of druk tempo zou zijn verlopen, het de verantwoordelijkheid van verzoekster zelf was om dit tijdens of na het verhoor te melden.

Uit het administratieve dossier blijkt echter niet dat verzoekster tijdens haar gehoor een dergelijke druk zou hebben ervaren die een verklaring zou kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en discrepanties.

Waar verzoeker stelt dat de gegevens die in het intern paspoort staan, eveneens terug te vinden zijn in de geboorteakte en het militair boekje, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat er zich in het paspoort ook andere informatie bevindt, zoals informatie omtrent de registratie van de verschillende verblijven en omtrent de afgifte van een internationaal paspoort; de geboorteakte en het militair boekje bevatten die informatie niet. De stelling van de commissaris-generaal dat het verborgen houden van identiteits- of reisbestanden, kan impliceren dat men een veilig verblijfsalternatief elders in de Russische Federatie of daarbuiten verborgen wil houden, is ten volle terecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding; verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, ze kregen tijdens dit verhoor op 7 april 2010 dat plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat, de kans om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en schaaft zich achter de motivering van de bestreden beslissing.

Aangezien verzoekster, Zarina TOGOYEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Besic TOTROV, kan haar relaas evenmin als geloofwaardig worden aangenomen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De vluchtelingenstatus wordt derhalve niet toegekend.

Voormeld artikel is dan ook niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Verzoekers voeren nog een schending in van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens hen geeft de commissaris-generaal geen enkele reden op waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van voormelde wet geweigerd wordt en geeft ook geen informatie over de huidige situatie in Noord Ossetië.

Verzoekers verklaren verder (zie het verzoekschrift, p. 14) dat *“de onmogelijke levensomstandigheden die aan verzoekers gemaakt werd in Polen door eigen leden van hun etnische gemeenschap ivm met de gijzelactie waaraan hun overleden dochter deelnam, in dit bijzonder geval als een onmenselijke of vernederende behandeling worden beschouwd”*.

De Raad wijst er op dat ook voor de toekenning van de bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van voormelde wet, een geloofwaardig relaas vereist is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit voor verzoekers niet het geval was.

Een verwijzing naar algemene rapporten over een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers bleven hier in gebreke

Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat de levensomstandigheden in Polen “onmogelijk” zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers bij hun verhoor op 7 april 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad van verzoeker, p. 10; het verhoorblad van verzoekster, p. 4, 5) met geen woord hebben gerept over deze “onmogelijkheid” toen hun verblijf van een maand in Polen, toen “ze zaten te wachten op een passeur”, ter sprake kwam. Ook in de vragenlijsten van 21 april 2009 werd er dienaangaande niets vermeld.

Aan deze moeilijkheden die zich zouden hebben voorgedaan hebben in een land dat ze zouden hebben aangedaan op het traject bij de vlucht uit hun land van herkomst, waarvan geen enkel begin van bewijs voorhanden is en daarenboven pas in het verzoekschrift aan bod kwamen, wordt geen geloof gehecht.

Er werden geen elementen aangebracht die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing stelt: “Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen”.

Inderdaad door het achterhouden van een belangwekkend identiteits- of reisbestand wordt ook de waarheid omtrent de individuele verblijfsituatie verhuld.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt derhalve niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE